

5337 den 24. Marts 1893: 1. Beh. af Lovf. om Forandr. i L. om Foranst. til Husdyravl. Fremme. 5338

Misforstaaelse, som mærkelig nok ikke var til Stede i Fjor. Hvis dette Ting vilde have bevilget denne ikke ringe Sum — det var ret mange Tusende Kroner — til Landhusholdningssekskabet i Stedet for til Ministeren, kunde vi have talt om den Ting her for mit Vedkommende, men det har jeg ikke mærket, der var noget særligt Dnsfte om, og det har der ikke været tidligere i Rigsdagen. Hvis der nu er et saadant Dnsfte, er det en anden Sag, men saa beklager jeg meget, at man ikke har taget dette Spørgsmaal op i Fjor, hvor det var foreslaaet her gennem Bevilling paa Finansloven, der, som sagt, blev enstemmig vedtaget her i Tinget.

Det ærede Medlem fra Nyborg (N. Jensen) mente, at naar et Dyr gif over fra den ene Landsdel til den anden, skulde det være Formanden for Statsdyrstuekommissionen i den Kreds, som afgav Hingsten, der skulde afgive en Erklæring, og den skulde respekteres andensteds. Jeg maa dog holde paa, at det skal være Statsdyrstuekommissionen i den Kreds, som modtager Hingsten, der skal afgive Erklæring, men man kunde jo ogsaa holde paa at lade dem begge afgive Erklæring. Forholdet er nemlig ret farligt. Der summer ganske vist høje Summer om Dreene paa os der, og et æret Medlem har været saa højt oppe som til 22,000 Kr. Jeg ved godt, at man for Hingste tager høje Summer i Munden, naar der er Tale om deres Salg, og jeg ved ogsaa, at der er betalt ret høje Summer, men jeg tror ogsaa, at der ofte er blevet betalt for høje Summer, og i ethvert Tilfælde er der ofte nævnt nominelle Summer af en Bestaaenhed, som jeg maa sige, jeg vanskelig kan fatte. Der er ogsaa forekommet andre Ting. Der er ikke Spørgsmaal om, at der jo har været Tilfælde, hvor de Priser, som ere opgivne, have været nominelle. (N. Jensen: Ikke hos os!) Ja, jeg sigter ikke til nogen bestemt, men jeg har set Opgivelse om, at en Hestehandler har købt en Hingst for en meget besynderlig Pris, vistnok under 500 Kr., og set sig i Stand til at sælge den andetsteds hen for 8,000 Kr. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men jeg tror nok, noget saadant kan lade sig godtgøre. Der er derfor Grund til at være betænkelig i den Retning, og derfor er der fastsat et Maksimum,

over hvilket man ikke maa gaa. Jeg er allerede bange for, at dette Maksimum er noget for højt, og nogen Forstigtighed maa der iagttages i den Retning. Det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgfreds (Sloth) nævnte, at det var urigtigt, naar der stod i Lovforslagets Tekst, at Dyrene skulde være præmierede eller erkendte præmieverdige ved Distriktsdyrstuer eller Landboforeningsdyrstuer. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem har nogen Ret deri, og at det vistnok ikke gaar an at nøjes med, at de ere erkendte præmieverdige ved Landboforeningsdyrstuerne.

For Resten har saavel dette ærede Medlem som ogsaa et andet æret Medlem, det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgfreds (Bertelsen) vært ganske let ved de Tab, som for Tiden voldes vort Landbrug ved Sygdom, og de have udtalt Dnsfter om, at der skulde gøres, hvad der kunde gøres der imod; det er en Selvfølge, at det maa gøres, men hvorledes det skal gøres, og hvorledes man i Udlandet skal kunne sørge for sin Affætning, er jeg ikke i Stand til at kunne sige. Ærede Medlemmer ville se, at til Østersøhavnene have vi opnaaet at kunne føre levende Dyr, mod at de slagtes der, dog paa ret strenge Bilskaar. Forholdet er ikke saa godt der, som i Hamborg, hvor man modtager Ladninger af Dyr, selv om der forekommer et sygt Dyr der imellem. Der er forekommet syge Dyr i Ladninger baade fra Esbjerg og Korsør, hvad der har ført til, at man maatte føre det alt sammen til Slagtehusene. Desværre er der ogsaa i Dag foresaldet et saadant Tilfælde, idet „Koldinghus“ har bragt en Ladning fra Esbjerg til Hamborg, hvor der, saa vidt jeg kan se af Telegrammet, findes syge Dyr, baade mellem Svin og Hornkvæg. De ere opstaldede i Karantænestalderne og skulle slagtes snarest muligt. Det kan jeg ikke gøre noget imod, men maa se at forebygge det saa godt som muligt, og det skal jeg gøre, og jeg har ogsaa søgt at staffe Affætning i det Omfang, som nu er til at opnaa. Ærede Medlemmer ville ogsaa vide, at man har forsvøgt at slagte her hjemme og udføre Rødet til London. Det er gaaet noget forsielligt, men i det hele taget maa det siges, at de Forsøg, som ere gjorte, lede til, at man vil kunne fortsætte og have Grund til